

Isten akarata

Eredeti elhangzás dátuma: 1948. szeptember 12. Szentháromság ünnepe utáni 16. vasárnap

Helyszín: Nyíregyháza – ÉLIM Evangélikus Szeretotthon

Alapige: Máté 11:26.

Igen, Atyám, mert így volt kedves te előtted.

Mind a két ige, amelyet mára az egyház kijelölt, az oltár előtti és az igehirdetési szakasz is, Isten akaratáról és az embernek Isten akaratához való viszonyulásáról beszél nekünk.

A zsidókhöz írt levél 12:18-24. /oltár előtti/ beszél arról, hogy az Isten akaratában van valami megrémítő. Van benne fenség, amelytől megrémült Izrael, mikor Isten kiadta a tíz parancsolatot. Mennydörgés, villámlás, félelem vette körül az embereket, mikor Isten az Ő akaratát tolmácsolta. Arról beszél ez az ige, hogy mit érez az ember és milyen álláspontot foglal el akkor, mikor Isten az Ő akaratát kijelenti.

Az igehirdetési szakasz pedig arról szól, hogy a mi Urunk Jézus milyen magatartást tanúsít, milyen álláspontot foglal el Isten akaratával szemben.

Mind Mózesnek, mind Jézusnak Isten kijelentett akaratára ez a válasza: Igen. Mózes szíve ugyan tele van remegéssel, mikor a szent Istennel beszél, minden bizonnyal a tíz parancsolat fenséges szigorúsága is hozzájárul ehhez, de nem tud mást mondani, minthogy: Igen. Nem kezd alkudozni Istennel, hogy ne állítson fel ilyen szigorú parancsolatot, mert az ember azt úgysem tudja megtartani. Nem mondja azt, hogy ne kívánd Uram, hogy az ember a szíve mélyén lévő kívánságok fölött is úrrá tudjon lenni; elégedj meg azzal, hogy az ember nem nyúl hozzá a más vagyonához, de a kívánságot ne tiltsd meg neki. Mózes nem alkudozik. Ahogy Isten parancsolta, úgy vési rá a táblára; tudja, hogy embernek Istennel alkudni nem lehet. Mikor Jézusnak mutatja meg Isten az Ő akaratát, Jézus sem mond rá semmi mást, minthogy: Igen.

Isten akarata megvalósul függetlenül attól, hogy az ember igent mond rá, vagy nem, mert Isten akarata megakadályozhatatlan. Mint ahogy jönnek egymás után az évszakok, ahogyan Isten előírja, s nem lehet itt tartani a nyarat, akármennyire szeretnénk is, hanem jön a tél, de akárhogy dacol a tél a tavasszal, el kell takarodnia akkor, ha jön a tavasz ideje, ugyanúgy megvalósul Isten akarata e világon, akár hozzájárulok, akár nem. Aki hozzájárul, az megmarad, aki nem, azt elsöpri Isten akarata. Isten akarata rendszerint természeti törvényeken és emberi tényezőkön keresztül valósul meg. Mi most az utóbbival foglalkozunk. Istennek megvan a

célkitűzése és akarata e világra nézve és Ő azt embereken keresztül valósítja meg. Mikor Isten kiválasztja a maga embereit, s azok véghez viszik akaratát, mint például Mózes, akkor rendben van a dolog, de ha az ember ellenszegül Istennek, akkor Isten elsöpri az embert és teremt magának új embert, aki az Ő akaratára rá tudja mondani: Igen.

De nem mindegy az, hogyan mondjuk rá Isten akaratára az igent. Isten akarata megvalósul a mi hozzájárulásunk nélkül is, de Isten számára nem mindegy, hogy az ember milyen magatartást tanúsít az Ő akaratával szemben. Isten akaratát sokféleképpen lehet teljesíteni. Lehet úgy is, mint a rabszolga az ő ura akaratát: fogcsikorgatva, lázadó érzésekkel, mert tudja, hogy ki van szolgáltatva, tehát engedelmeskedik. Lehet úgy is, mint ahogy a katona teljesíti a parancsot: nem gondolkozva, nem vitatkozva és mérlegelve, csak megszokásból, mert a parancs az parancs, azt teljesíteni kell. De lehet úgy is engedelmeskedni, úgy igent mondani, hogy teljes szívemmel benne vagyok a dologban; nemcsak külsőleg, cselekedetekkel engedelmeskedem, hanem belsőleg is teljesen azonosítom magam a paranccsal. Isten így várja tőlünk az Ő akaratának teljesítését. Ezért tanított Jézus a "Mi Atyánk"-ban úgy imádkozni, hogy "legyen meg a Te akaratod" és még hozzátette, hogy ahogyan a mennyben, úgy legyen meg a földön is. Ahogyan a mennyben teljesítik az angyalok Isten akaratát, úgy teljesítsük mi is idelent. Az "igen"-t tehát úgy mondjuk Isten akaratára, amiképpen az angyalok mondják azt a mennyben.

De hogyan mondják az angyalok az "igen"-t Isten akaratára?

Konkrét adatok erre feleletképpen nem állnak rendelkezésünkre, csak a fantáziánk szárnyára ülhetünk, mikor erre felelni akarunk arra, hogyan teljesítik az angyalok Isten akaratát. Isten azonban adott erre nekünk példát. A példa a mi Urunk Jézus példája. Isten akaratára úgy kell nekünk igent mondani, ahogyan Ő mondott igent. Az angyalok is a mennyben úgy mondanak igent Isten akaratára, mint Jézus mondott itt a földön igent.

Jézus életéből három ilyen példát említek meg. Az egyik az a jelenet, amelyet ez az oltárkép is ábrázol: Jézus a Gecsemáné kertben. Azt akarja Isten, hogy Jézus igya ki a keserű poharat, amelyben benne van a világ minden bűne és Isten haragja. Jézus tudja, hogy mit jelent mindez számára. Jelenti a bűnnel való azonosodást, Isten haragja alá való odaállást, a kigúnyolást és kereszthalált. Ez az Isten akarata. Erre is igent mond Jézus. Nem könnyen. Mennyit könyörög: Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár; ha lehet, ne kívánd, hogy ez az akaratod legyen meg. De mint mindig, most is úgy kél fel az imádságból: ne úgy legyen amint én akarom, hanem amint te. Véres verítéket izzad, míg harcolja ezt a harcot, de a felelet

mindig ez: Igen. Közben remeg a szíve, vért izzad orcája, keményen harcol és tusakodik, de a válasz mindig ez: Igen, legyen úgy, ahogyan te akarsz.

Azonban mi igen sokszor erre az egy jelenetre építjük fel Jézusnak Isten akaratába való belenyugvását. Nem gondolunk arra, hogy Istennek van vezérlő akarata is, és erre is kell tudni igent mondani.

Hogy hogyan viselkedik Jézus Isten kijelentéseivel szemben, mutatja János 4. fejezetében a samáriai asszony története. Jézus leül a kút mellett és tanítványait élelemért küldi a városba. Mikor azok visszajönnek s ennivalóval kínálják, Jézus azt mondja, hogy van nékem eledelem, amit egyem, amit ti nem tudtok. Olyankor mondja ezt, amikor éhes, hiszen Ő küldte ennivalóért a tanítványokat a városba. "Mondának azért a tanítványok egymásnak: Hozott-é néki valaki enni? Monda nekik Jézus: Az én eledelem az, hogy annak akaratját cselekedjem, aki elküldött engem és az ő dolgát elvégezzem." Ez azt jelenti, hogy az Úr számára az Isten akaratára való igen-mondás természetes életmegnyilvánulás, olyan, mint a táplálkozás. Ahogyan természetes az, hogy az embernek táplálkoznia kell, ugyanolyan természetes Jézusnál az, hogy Isten vezérlő akaratára ezt mondja: Igen, engedelmeskedem. Hiszen a cselekedet, amit cselekedett, nem volt könnyű, ezt csak engedelmességi lépésként lehetett megtenni. Forró napon jön oda hozzá egy asszony, a város legutolsó asszonya, egy nyilvánvaló parázna, és Ő mégis szóba áll vele. A lelkét meg akarja menteni, bizonyosságot tesz néki a váltságról. Nem volt könnyű engedelmeskedni, de Ő természetesnek tartotta, hogyha Isten ezt az asszonyt elébe hozta, akkor megpróbálja megmenteni a lelkét a kárhozattól.

A harmadik példa a mai ige: "Igen Atyám, mert így volt kedves teelőttem." Ez is egy "igen" Isten akaratára, de egészen más "igen". Ha az előbb azt mondtam, hogy Jézus önmagát legyőzve tud igent mondani Isten akaratára és tud természetesen is igent mondani Isten akaratára, most azt mondom, hogy eszerint az ige szerint tud teljes belső azonosodással is igent mondani Isten akaratára. Jézus így szól: "Hálákat adok néked Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és az értelmesek elől és a kisdedeknek megjelentetted." Jézus tehát szívében hálaadással és boldogan tudja Isten akaratára ezt mondani: Igen.

Ha most valaki a harmadik igenlését Jézusnak azzal akarja elintézni, hogy Isten különböző akaratára különbözőképpen reagál Jézus, hogy mikor tőle a szenvedést követeli Isten, akkor tusakodva, önmagát legyőzve mondja az igent; a munkánál kötelességszerűen mondja; itt pedig, mivel öröm érte, azért mondja rá boldogan az igent, – az olvassa végig Máté 11. fejezetét és meglátja, hogy az az idő, amikor Jézus azt mondja, hogy "igen", az az idő nagyon

is megpróbáltatásos idő volt számára. Kétkedni kezdett benne Keresztelő János és elküldi tanítványait, hogy megkérdezze Jézust: "Te vagy-e az, aki eljövendő, vagy mást várjunk?" Mennyire fájhatott ez Jézusnak! Akit Isten előfutárként küldött, az vonja kétségbe megváltói küldetését. Mennyire nem lehet az ember kedvére tenni, akárhogy csináljuk is! Mindig lesznek elégedetlen emberek. Milyen szomorúan mondja Jézus Máté 11:16-19-et... Nem könnyű dolog a kétkedést hallania és azt, hogy ő nagyétkű és részeges ember. És a 20-24. versek szerint mit jelenthetett Jézusnak látni azt, hogy Korazin, Bethsaida és Kapernaum nem térnek meg. Nem könnyű ilyen lelki állapotban azt mondani, hogy "hálát adok néked Atyám". Te tudod, hogy miért ilyen eredménytelen az életem neked, és hogy miért szólnak reám ilyen rágalmatokat, hogy nagyétkű és részeges ember vagyok; Te tudod, hogy Kapernaumban miért nem tudok eredményt elérni. Hálát adok neked, hogy Te elrejtetted az emberek előtt ezeket, de vannak kicsinyek, akik előtt megjelentetted. Én csak azt mondom, hogy igen Atyám, ha így volt kedves teelőtted. Nem kérem, hogy értesd meg velem azt, hogy Te miért és hogyan cselekszel, csak azt mondom, hogy igen Atyám, ha így kedves előtted.

Vajon mi a mi életünkben a mi Urunk akaratára rá tudjuk-e mondani mindig az "igen"-t, vagy tele vagyunk lázadozással, Isten előtt való perpatvarral, azt gondolván, hogy nagy sérelem esik rajtunk, ha nem egyforma Isten akaratával az enyémmé. Ember nem mondhat mást Isten akaratára, mint azt, hogy igen. Tudomásul veszed-e azt, hogy Istennek nem mindegy az, hogyan mondjuk rá az Ő akaratára az igent? Nekünk úgy kell tudnunk rámondani az Ő akaratára az igent, mint Jézus mondotta.

De csak az tudja ezt elmondani, aki a második szót is el tudja mondani: Atyám. Mert nem tudom Jézus szerint mondani ezt a szót: Igen, ha azt nem tudom utána mondani, hogy Atyám. Ha azt mondanám, hogy "Igen mennynek és földnek Ura", – ez már nem az a lélek lenne. Csak az tud belső azonosodással Isten akaratára igent mondani, aki tudja, hogy az én Atyám a mennynek és földnek Ura. Jézus is csak azért tudta így mondani az igent, mert tudta, hogy aki néki Atyja, annak az akarata csak jó és bölcs lehet. Vagy megbízom Istenben, mint atyámban, és akkor eleve mindenre azt tudom mondani, hogy igen, ha pedig ez a bizalom nincs meg, akkor hiába próbálom magamnak magyarázgatni, hogy Isten hatalmas, nem lehet ellenszegülnöm, bölcs, tehát majd megértem, hogy ez a jó. Így nem tudom mondani belső azonosodással azt, hogy igen Atyám.

De hát én, e földön élő ember, kaphatok-e bizonyosságot arról, hogy Isten nékem Atyám, mint amilyen bizonyossága volt Jézusnak, aki szemtől-szembe látta Istent?! Igen, Testvérem, lehet. Hogy mi az, ami bennünket Isten atyjajellegéről bizonyossá tesz, arról beszél nekünk az

oltárelőtti ige: Krisztus véréről. Ez a pecsétje annak az okmányoknak, mely bizonyítja számunkra, hogy Isten a mi Atyánk. Aki ezt hittel tudja elfogadni, az világosan látja, hogy az az Isten, aki Egyszülöttjét nem sajnálta odaadni és nagy kínok közé bocsátotta életét és engedte Fiát értünk kínos kereszthalált halni és poklokra alászállani, az az Isten joggal elvárhatja, hogy mindenkor mindenre, amit Ő akar, azt mondjam: Igen Atyám! De úgy, mint a gyermek, föltétlen bizalommal. És akármilyen történik velünk, akármilyen gyalázások hullanak reánk, akkor is csak ezt tudom mondani: Igen Atyám, ha így volt kedves előttem, így van jól.

Itt van Isten népének a békessége. Ezért ne csodálkozz, ha ezek után a versek után ezzel fejezi be Jézus beszédét: "Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűsége és az én terhem könnyű."

Krisztus csodálatos békességét, mely Isten minden akaratára mindenkor belső lelki azonosodással tudta örvendező és hálát adó szívvel az igent mondani, ezt a békességet kínálja néktek. Fogadjátok el! Ámen.